

ရွှေပဒေသာစာပေ

အလင်းသစ်

မေ့နိုင်ပါ့ဘူးလေ

အမျှင်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

“ဒီမှာ ဒီမှာ ”

“ဟင်”

ပထမခေါ်နေသံကြားပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ် ခေါ်တယ်လို့ မ ထင်။ နောက် ထပ်အသံက ပိုစူးခြင်း နှင့်အတူ လက်မောင်းကို ဆွဲထားမှ ...

“ဘာလဲ”

“ဒီမှာ ရှင့်ကြောင့် ကျသွားပြီ”

ကျသွားပြီဆိုလို့ သူမ ကြည့်တဲ့ နေရာကို လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ဟ မ်ဘာဂါတွေ။

“ဟမ်ဘာဂါ”

“ဟုတ်တယ် လျော်ပေး”

“ဘာ”

“မျက်လုံးပြူးပြီး မအော်နဲ့ ”

“ပြူးမအော်လို့ ငါ ပြအော်ရမှာ လားကွ”

“ရှင်နော်”

“ငါ ဘာလို့ လျော်ရမှာ လဲ”

“ရှင် ဝင်တိုက်လို့ ကျသွားတာလေ”

“တိုက်မိလို့ လား”

“တို့ မိလို့ ပြောတာပေါ့၊ ဒီမှာ ဒီပန်းကိုတိုက်လို့ လွတ်ကျကုန်တာ”

သူမ ပန်းကို ပုတ်ပြတော့ လက်ရုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ တိုက်မိတာက ဟုတ်တယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးထင်လို့ လှည့်မကြည့်ဖြစ်တာ။

အခုကျတော့ ခေါ်တာ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး စွာလို့ သူ ပြောင်ငြင်းဖြစ်သွားတာလေ။ ငုံ့ကြည့် ပြီးလို့ ဟမ်ဘာဂါမှန်းသိတာတောင် ထပ်ငုံ့ကြည့်ပြီး ...

“မလွတ်လို့ တိုက်မိတာ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ၊ ခွဲဖွဲမန်းပေးရမှာ လား”

“မန်းပေးရုံနဲ့ ပြီးမလား၊ ဒါ ကျွန်မအတွက် တစ်နေ့လုံးစာရှင်၊ မလွတ်လောက်ရင် ရှင် ပြောပါလား”

“ဘာလဲ ... လမ်းနည်းနည်းလောက် ဖယ်ပေးကြပါ ခင်ဗျာလို့ ...”

“ဟုတ်တယ်”

“အမိပွယ်မရှိတာ”

“ကဲ ... ပြော”

“ဟ ... ဘာပြောရမှာ လဲ”

“ဒါတွေ လျော်ပေးပေါ့”

“မလျော်ဘူး”

“ဘာ”

လက်ရုံးအပြတ်ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ မတော်တဆ ဝင်တိုက်
မိတာ လျော်စရာလား။ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ အလျော်တောင်းရဲ
တဲ့ ပါးစပ်ကို ချိုးကျူးပါရဲ့ ။ စွာကလည်း စွာသေး။ လူလယ်ကောင်မှာ
လူကိုအရှက်ခွဲတာ။ ဒီကကောင်ကလည်း ငမဲ့မို့လို့ ပေါ့။

သူဌေးသားဆို တစ်သန်းအုပ်ထုတ်ပြီး မျက်နှာကို ပစ်ပေါက်ချင်စရာ
ကောင်းတာ။ အခု သူက ကိုယ့်အဆင့်ထက်တောင် လတ်သေးတယ်။ ဒါ
လေး လွတ်ကျတာ ဘာဖြစ်သွားမှာ မှတ်လို့ ။ ကိုယ့်ဘာသာ ထပ်ဝယ်
စားရင်စား မစားရင်နေပေါ့။ ဒါကိုပဲ ပုံကြီးချဲ့ပြီး ရန်တွေ့နေသေးတယ်။
သူ့ကို လျော်ရအောင် ကိုယ့်အိတ်ထဲမှာ လည်း နှစ်ရာတန်လေးတစ်ရွက်
မှ အပ အပိုပိုက်ဆံ လုံးဝမပါ။ မှန်တာ ပြော ချမ်းသာရပါစေရဲ့ ။

“ဒီမှာ ”

“ ----- ”

“ဒီမှာ ရှင့် ဒီမှာ ”

နောက်က ခေါ်ပြီး ပြေးလိုက်လာတာမို့ ...

“ပြဿနာပဲ”

“ရှင် ဘယ်ပြေးမလဲ”

“ဟာ ဟေ့”

ကိုယ့်လက်ကို အတင်းဆွဲထားတာမို့ လက်ရုံး မျက်လုံးပြူးကာ
ဟိုကြည့် ဒီကြည့်။ အခြားသူ တွေမြင်ကုန်ရင် ခေတ်က ဇောက်ထိုး။
မိန်းမနောက်ပိုးဆိုပြီး သူမကို ...

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ ... ငါ့လက်ကိုလွှတ်နော်”

“မလွတ်ဘူး”

“မင်းနော်”

“အံ့မယ် ... ရှင်ကပဲ နာတယ်ထင်လို့ လား”

“မနာပါဘူး”

“ဘာ ရှင့်”

“မင်းတို့ မိန်းမတွေ မလွယ်ပါလား၊ ငါ့ကို ထောင်ထဲပို့ဖို့ အစီအစဉ်နဲ့ ညဏ်များ နေတာလား”

“ဟင်”

သူ့လက်ကို လွှတ်ပေးပုံက မညင်သာ။ ကိုယ်က ညင်သာဖို့ မညာသာ ဖို့ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ သူမ ဘာလို့ သူ့နောက်ကို ဆက်လိုက်လာတယ် ဆိုတာကိုပဲ။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာ၊ စောစောက ကျသွားတဲ့ ဟမ် ဘာဂါတွေက ကျွန်မ အတွက် တစ်နေ့လုံးစာပဲ၊ နောက်နေ့ စားရဖို့ မစား ရဖို့ က မသေချာသေးဘူး”

“တကယ်”

“မရှိကြောင်း ဘယ်သူက ပြောချင်မှာ လဲ”

“ဒီရုပ် ဒီရည်လေးနဲ့ ”

“ရှင် ဘာပြောတာလဲ”

“ငါ့ထက်ကြီးတဲ့ ဖွတ်မျိုး ဖြစ်နေလို့ ”

“ဒီရုပ်မျိုး မငတ်ရဘူးလို့ ဘယ်ဘုရားက ဟောထားခဲ့လို့ လဲ၊ ရှင် ကျ

နိမဟာကို ပြန်လျော် ပေးနော်”

“ဘယ်ဟာကိုလဲ”

“ရှင်”

“မင်း ရှင်းရှင်း ပြောပါလား”

“ဟမ်ဘာဂါကို ပြောတာ”

သူမက မျက်စောင်းတခဲခဲနှင့် ပြောလေ သူ
သေချင်စိတ်ပေါက်လေပါပဲ။ သူ့မှာ တောင် နှစ်ရာ တည်းပါ ပါတယ်ဆို
မှ ဒီပြဿနာက မပြီးနိုင်။

“ဒီမှာ မယ်မင်းကြီးမ”

“ဘာလဲ”

“အဲဒီလို ယဉ်ကျေးမှ ပေါ့”

“ကျွန်မ စိတ်တိုနေတာနော်”

“ဒီကရော”

ပြောရဆိုရ တော်တော် လက်ပေါက်ကပ်တဲ့ သူ။ ပြောလိုက်သမျှ တု
တ်ထိုးအိုးပေါက်ချည်းပဲ။ ကွန်ချာကလည်း သူ့ဆီက အလျော်မရလို့ မဖြ
စ်။ ပိုက်ဆံအိတ်က ခါးပိုက်နှိုက်လက်ထဲ ပါသွားတော့
လက်သပ်ကျွတ်ပြီပေါ့။ ဒီဟမ်ဘာဂါလေးတောင် ခါးပိုက်နှိုက်မခံရခင်
ဝယ်ထားမိလို့ ။

မဟုတ်ရင် ဒီနွေ ရေသောက်ပြီး အူလိမ်နေရမလား မပြောတတ်။
ရေတောင် ရေသန့် သောက် ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ကံငယ် လာပြီဆို မွဲတာ
တောင် ငိုချင်လို့ မျက်ရည်မကျသည့် အဖြစ်မျိုး။ နေစရာ မရှိ၊ စားစရာ

မရှိနဲ့ ကိုယ့်လုပ်ရပ် မှားပြီလား။ မမသာမြင်လို့ ကတော့ သူ့ရင်ဘတ်ပဲ
သူထုမလား။ ကွန်ချော့ကိုပဲ နားရင်းတီးမလား ... တစ်ခုခုကတော့ မလွဲမ
သွေ လုပ်မှာ လေ။

“ကဲပါ ရှင့်မှာ ပါသလောက်ပဲပေးခဲ့”

“ဘာ”

လက်ရုံး သူ့အင်္ကျီအိတ်ကို လက်နှင့်ပြန်စမ်းမိပြီး

“ငါ့မှာ ကားခနှစ်ရာပဲ ပါတယ်”

“ရှင် ရီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့ နော်၊ ဒီမှာ က နေစရာ စားစရာ ရှိ
တာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

“ရှင် မလျော်ခဲ့လို့ တော့ လုံးဝ မရဘူး”

“ဪ ... မယုံ ကြည့်ကွာ၊ ဒီမှာ .. ရော့”

စိတ်တိုတိုနှင့် နှစ်ရာတန်ကို သူမလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

“အဲဒါမှ မယုံသေးရင် ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာ လက်ခံတ
ယ်”

“မိုက်ရိုင်းတာ ကြည့်စမ်း”

“မင်း အကျပ်ကိုင်လို့ ပြောတာ”

လက်ထဲက နှစ်ရာတန်ကို ဖြန့်ကြည့်ကာ ကွန်ချော့မျက်နှာလေး မဲ့ခနဲ
ပါပဲ။ နှစ်ရာတန်တောင် အသေးရွက်ကလေးက နွမ်းနွမ်းဖပ်ဖပ်။ ဆင်းရဲ
မှုနိမိတ်ကို ဒီလောက်ပဲ ဆောင်ကြဉ်းပြနေရော့ သလား။ ကိုယ်ကတော
င် ပြန်ကန်တော့လိုက်ရမယ့် အဖြစ်။

“ရှင် အိမ်ပြန်မှာ လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကားခ ဘယ်လောက်ကုန်လဲ”

“တစ်ရာ”

“ဒါဆိုနှစ်ယောက်စီးလို့ ရသားပဲ”

“ဟမ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင် မလျော်နိုင်ရင် ကျွန်မကို ရှင့်အိမ်ခေါ်သွားပြီး ထမင်းကျွေးပေါ့”

“ပြဿာနပဲ”

လက်ရုံး စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကုတ်မိတော့သည်။ ။ ကိုယ်မှ မွဲသလား မှတ်ပါတယ်။ အခုမှ ပြာပုံ ထဲက တိုးထွက်လာတဲ့ လူနဲ့ လာတိုးတာ ဒုက္ခ ။

“ဒီနေ့ ပြဿဒါးမလွတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ”

“ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်ဖို့ ရှင် မကြိုးစားနဲ့ နော်၊ ရှင့်အိမ်မှာ ဧည့်သည် စာ အပိုမချက်နိုင် ဘူးဆိုလည်း ရှင်စားမယ့်အထဲက တစ်ဝက်ခွဲ ကျွေး၊ ဒါပဲ”

“အမိန့်လား”

“ဟုတ်လား”

“မကျွေးဘူးဆိုရုံ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ”

“ရှင့်လက်ကို ဆွဲပြီး အော်လိုက်ရုံပေါ့”

“မြတ်စွာဘုရား”

မျက်နှာကို မော့ပြီး ခါးထောက်လိုက်ပုံက “အော်လိုက်ရတော့မလား” လို့ မေးနေသလို။ ပြောတာနဲ့ တောင် ကျောက် ခပ်ချမ်းချမ်း။ ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက်၊ ငတ်မရှက်တဲ့ ။ မရှက်သုံးပါးထဲ မှာ သူမက တစ်ရှက် ဒဏ်ကို ခံနေရတာ။

ဟင်း ... မိန်းမတွေသာ ယောက်ျားတွေကိုကြောက်ရတာ မဟုတ်ဘဲ မိန်းမတွေ လီဆယ်ရင် ယောက်ျားတွေ ထောင်ထဲ ရောက်ရတာပဲလေ။ ကျွန်မလက်ကို ဆွဲပါတယ် ၊ မဟားတရားကြံဖို့ ကြိုးစားပါတယ်ဆိုရင် သေပြီ။

“ဟော ... ကား လာပြီ”

“ရှင် မသွားရဘူး”

“ဒုက္ခပဲ”

“တစ်ခုခုကို မြန်မြန် ဆုံးဖြတ်”

“ကဲ ... လိုက်ခဲ့ကွာ၊ လိုက်ခဲ့”

သူ လိုင်းကားပေါ်ကို ပြေးတက်တော့ သူမကပါ ကပ်ပါလာသည် ။ ပြေးလို့ မလွတ်တာ စာနာမှု တစ်ခုကြောင့်။ မဟုတ်ရင် ထားခဲ့လို့ ရသားပဲ။

“အင့်”

“အမေ့”

ကားကထွက်တော့သူ့ကျောမှာ သူမျက်နှာလေး ပြေးကပ်ကာ ခါးကို ဖက်လိုက်တာ ကမန်း ကတန်း။

ပြည့်လက်ရုံး မင်း ကံဆိုးပြီသာမှတ်။

...

...

...

...

...

အခန်း (၆)

မြကမ္ဘလာ စင်တာထဲမှာ လျှောက်သွားနေမိပြီး ဘာမှ လည်း မဝယ်ဖြစ်သေး။ ဦးကောင်း အတွက် အဝတ်အစားလေး ဘာလေး ဝယ် မလို့ ဟာ ကြိုက်တာမတွေ့သေးလို့ လေ။ နောက်ထပ် ဆိုင်ပြောင်းပြီး ဝင်ကြည့်မှ ကြိုက်တာတွေ့ပြီး ...

“ဒီဘောင်းဘီနဲ့ အင်္ကျီယူမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုဘက်က ရင်ဘတ်မှာ အနက်စင်းနဲ့ အဖြူလေးက ဘယ်လောက် လဲ”

“ဒါလား”

“ဟုတ်တယ်”

“သောင်းနှစ်ထောင် အစစ်မ”

“အဲဒါပါ ယူမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ထည့်ပေးမယ် ခဏနော်”

ကောင်မလေးက လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးယူပြီး သူမဝယ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ထည့်ပေး သည် ။ ကမ္ဘာလော ငွေရှင်းပြီး ဆိုင်ထဲမှ လှည့်ထွက်လိုက်စဉ် ..

“အို”

“ဟာ”

“အင့်”

ဆိုင်ထဲကို ကမ္ဘာလောတိုးပုံစံနှင့် ဝင်လာသော တစ်ယောက်နှင့်တိုက်မိပြီး ကမ္ဘာလော ဟန်ပျက် ပြီး လဲကျမလို ဖြစ်တာကို တစ်ဖက်လူက လက်မောင်းလှမ်းဆွဲပြီး ...

“ဆော ဆောရီးပါဗျာ”

“ဘာ ဆောရီးလဲ ... လူတစ်ယောက်လုံးလာတာ မင်းမမြင်ဘူးလား”

“ဒီအရုပ်ကြီးကွယ်နေလို့ ကျွန်တော် မမြင်လိုက်တာပါ”

သူ လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်း ဝတ်ပြထားသော အရုပ်ကြီးကို ပါ ကမ္ဘာလော ရန်လိုခြင်း မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော် တကယ်မမြင်လို့ ပါဗျာ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်းတောင်းပန်တာနဲ့ ငါ ပခုံးနာသွားတာက ပျောက်မသွားဘူးကွ”

“ဗျာ”

“မင်း ကမ္ဘာလောတိုးဝင်လာလို့ ဒီလိုဖြစ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာ စိုးတာနဲ့ ”

“ပြောရင်တော့ ဒီလိုဆင်ခြေပေးတတ်ကြတာ အများစုပဲ”

ပြောပြီး ထွက်သွားတဲ့ ကျောပြင်ကို လက်ရုံး လိုက်ကြည့်မိသေး၏။
ပြီးမှ ဒီဘက်ပြန်လှည့် ပြီး ဆိုင်ထဲကို ဝင်လိုက်ရာ ခြေထောက်က တစ်ခု
ခုကို ခလုတ်တိုက်မိတာကြောင့် ငဲ့ကြည့်လိုက်စဉ် ...

“ဖုန်းပါလား၊ ဟိုအစ်မ ကျန်ခဲ့တာ ထင်တယ်”

လက်ရုံး ဖုန်းကိုကောက်ယူပြီး ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့ ပိုင်ရှင်ကို
လိုက်ရှာနေမိ၏။

“ဟော ... ဟိုမှာ ”

စက်လှေကားပေါ် ဆင်းလုဆဲဆဲမို့ ခြေလှမ်းကို ပိုသွက်ရင်း ...

“ဒီမှာ ဒီမှာ .. အစ်မ ဟိုအစ်မ”

ကိုယ်ခေါ်ပေမဲ့ လုံးဝ လှည့်ကြည့်ခြင်း မရှိဘဲ စက်လှေကားနှင့် ဆင်း
သွားပြီမို့ လက်ရုံး ကမန်းကတန်းပဲ လိုက်ခဲ့ရပြန်သည် ။

“အစ်မ အစ်မ”

“ဟင်”

“ဟား ... မီအောင် လိုက်လာရတာ မောလိုက်တာ အစ်မရယ်”

“ဘာလဲ”

ကိုယ့်ကိုယ် မော့ကြည့်ပြီး ထူးလိုက်တဲ့ အသံနှင့်မျက်လုံးတွေက မ
တူမတန် မလိုလားဟန် နှင့်။ ထို့ကြောင့် လက်ရုံး မျက်နှာတင်းသွားပြီး
...

“အစ်မ ဖုန်းကျန်ခဲ့လို့ လိုက်ပေးတာ”

“ကျေးဇူးပဲ”

ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ ယူလိုက်တာနှင့် လက်ရုံးလည်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်
လေလျှင် ...

“ဟေ့ နေဦး”

လက်ရုံး ပေစောင်းစောင်း ကြည့်တော့ သူမက လိုက် လာပြီး -

“ရော့”

လက်ထဲမှာ ငွေတစ်ထပ်ပဲမို့ ..

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျေးဇူးဆပ်တာလို့ သဘောထားလိုက်”

“ကျွတ်”

ခေါင်းကို ခါပစ်လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ဒေါသက လှုပ်စီလှုပ်စီ။ ဒါကိုယ့်
စေတနာကို စော်ကား တာ။

“ယူလေ”

“ဒီမှာ ”

“ ---- ”

“ခင်ဗျားတို့လို ချမ်းသာတဲ့ လူတန်းစားတွေက ငွေနဲ့ ဒီလိုပဲ အရာရာ
ကို တန်ဖိုးဖြတ်တတ် သလား”

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် သာ ငွေမက်တတ်ရင် ခင်ဗျားဟန်းဖုန်းကို ပြန်မပေးဘူး
။ ကတ်ကိုထုတ်ပြီး ဟန်းစက်ကို ရောင်းစားမှာ ပေါ့”

“ဒါဆို မင်းက ငွေမမက်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါကြောင့် မင်းပုံစံက ခပ်မွဲမွဲဖြစ်နေတာ ၊ လူဆိုတာ ငွေမက်ရတယ်ကွ၊ ငွေမမက်တဲ့ သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တိုးတက်မှာ လဲ”

“ဘာ”

စေတနာကို စော်ကားတဲ့ အပြင် သိက္ခာကိုပါ စော်ကားခံလိုက်ရခြင်း အတွက် ရင်ထဲမှာ မျက်ခနဲ ရှသွားသည် ။ ဒီမိန်းမ ဘယ်လိုမိန်းမလဲ ဆိုတာထက် စူးရှတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မုန်းတီးစွာ ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား မသိရင် မှတ်ထားလိုက် ... ရိုးသားမှုဆိုတာ ငွေနဲ့ ဆက်ဝယ်လို့ မရဘူး။ အဲဒီ ရိုးသားမှုရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အောင်မြင်မှုဆိုတာ ရှိတယ်”

“ရိုးသားတိုင်း အောင်မြင်ကြလို့ လား”

“အနည်းဆုံး ဆင်းရဲတောင် ပေးမယ့် ကမ်းမယ့် ကူညီမယ့်သူတော့ ရှိလာမှာ ပါ”

“မထင်ပါဘူး”

ကမ္မလာ က မဲ့ရွဲ့ပြီး ပြောလေလျှင် လက်ရုံးက သူမကို လက်ညှိုးထိုးလျက် ...

“ခင်ဗျားလို ငွေဂုဏ်မက် မာန်တက်နေတဲ့ မိန်းမမျိုးသာ ဆင်းရဲသွားကြည့်၊ သေရင်တောင် ဆွဲချမယ့်သူ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဘာ ဟဲ့”

ပြောချင်တာပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ခြေလှမ်းတွေက

တလွှားလွှား။ ရုပ်ကလေး သနား ကမားနဲ့ ပြောသွားပုံက နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါးပါပဲ။ ကိုယ်က ပေးသင့်ပေးထိုက်လို့ ပေးတာကို မယူဘဲ ကိုယ့်ကိုယ် ဖွဲသွားတာ ပေးချင်တဲ့ ငွေကြေးပမာဏထက် များ သည် ထင်၏။

မာန်မာနဆိုတာ အလကား ကိုယ်တက်ချင်တိုင်း စွတ်တက်လို့ ရသလား။ တက်နိုင်တဲ့ အရည် အချင်းနဲ့ ပြည့်စုံလို့ တက်ရတာလေ။ ဒါကို မနာလိုဝန်တိုခြင်းနဲ့ ပြောသွားလည်း မမှုပါဘူး။ မရနိုင်လို့ မရတာကို “အလကားပါကွာ သူဌေးတွေ တို့ ဆင်းရဲသားတွေလောက် စိတ်မရှိပါဘူး” လို့ ဆိုကြတာ။

အဲဒီလူတွေကို စည်းစိမ်တစ်ဝက် ခွဲပေးရင် ယူမလာမေးကြည့်။ ခေါင်းခါတဲ့ သူရှိရင် ခါတဲ့ ခေါင်း ဖြတ်ပစ်ဖို့ ထဲမှာ ကိုယ့်ခေါင်းပါတောင် အဆစ်ထည့်ပေးလိုက်ဦးမယ်။

“မြလေး”

“ရှင်”

“လာလေ”

“ဪ ... လာပြီ ဦးကောင်း”

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး စောင့်ကြိုနေတဲ့ ဦးကောင်းအသံကို ကြားမှ ပဲခြေလှမ်းတွေက ဦးတည် ချက်တည့်တည့်သို့ ရောက်၏။

∴

အခန်း (၇)

“အန်တီ”

“ဟင် ဘာလဲ သမီး”

“ကွန်ချာကို ထမင်းဟင်းချက်တာတွေ သင်ပေးလေ၊ ကွန်ချာ ချက် တတ်သွားရင် အန်တီ သက်သာတာပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးလက်ကလေးတွေက နုနုလေးတွေရယ်”

“ဟာ ... လက်နုတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကွန်ချာ စားလိုက် အိပ်လိုက် လုပ်နေရတာ စိတ်မလုံတော့ဘူး အန်တီရဲ့ ... သိလား”

“အန်တီက ကြည်ဖြူထားတာ ဘာစိတ်မလုံစရာရှိလဲ ကလေးရဲ့ ”

အန်တီကြည်ဖြူပေမဲ့ လက်ရုံးက စိတ်ပုပ်တယ်လို့ ပြောချင်ပေမဲ့ မျောက်သားစားချင်ရင် မျောက်မျက်နှာ ကြည့်ရတယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့။ အဲ အန်တီကိုပါ မျောက်နဲ့ နှိုင်းမိလို့ ကန်တော့ ကန်တော့လို့ စိတ်ထဲမှ တောင်းပန် ဖြစ်၏။

လက်ရုံးကို ကြည့်မရပေမဲ့ အန်တီမျက်နှာက ရှိသေးတာပဲ။ ပြီးတော့ လက်ရုံး ရှာကျွေးတာ ကို စားနေကြရတာလေ။ အင်း ... လင်ရှာကျွေး တာကို မယားက စား၊ သားရှာကျွေးတာကို အမေ စားတဲ့ အပြင် တိုး လာတဲ့ သူမက မသိရင် လက်ရုံးနဲ့ ဘာလိုလိုကြီးပါလား။

“သမီး”

“ရှင်”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ကွန်ချာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာပါ”

“ဘာအတွက်လဲ သမီး”

“ကွန်ချာ အန်တီတို့ ကို ဒုက္ခလာပေးသလို ဖြစ်နေတာလေ”

“မဟုတ်တာ သမီးရယ်”

ခေါင်မိုးလှိုင် ထမင်းအိုးမွှေနေတဲ့ ယောက်မကို ပန်းကန်စင်ပေါ် လှမ်းတင်ပြီး ကွန်ချာ အနားမှာ လာထိုင်၏။ ထမင်းအိုးငဲ့ဖို့ က လိုသေးတာကိုး။

“သမီး”

မျက်လုံးကသာ ကြည့်လေလျှင် ...

“သမီး စိတ်သန့်သန့်နဲ့ နေရဲ့အောင် သမီးတောင်းဆိုတာ အန်တီ သင်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို အခု ဘာစလုပ်ရမလဲ ပြော”

“လောလောဆယ် ဟိုဆန်ခါထဲက ချဉ်ပေါင်ရွက်နဲ့ ကန်စွန်းရွက်တွေ နှင်လိုက် ... ဟုတ်ပြီ လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကွန်ချာ လျင်မြန်စွာ ဆန်ခါကို ယူလိုက်၏။ အိမ်မှာ ဆို ကူလုပ်ချင်ရင်တောင် လုပ်ခွင့်မရ။ ကွန်ချာထိသမျှ ကိုင်သမျှ ပစ္စည်းတိုင်းကပဲ အဆိပ်ရှိပြီး လူကို အန္တရာယ်ပေးတော့မလိုလို။ အိမ်မှာ နေတော့ ဟိုဟာ မလုပ်ရ ဒီဟာ မလုပ်ရ။

အပြင်ထွက်သွားတော့ အခြံအရံတွေနဲ့ ။ ဘယ်မှာ လဲ ကွန်ချာအတွက် လွတ်လပ်ခွင့်။ မမ ကွန်ချာကို ချစ်ပုံက တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ လိုက်လျော

တာလည်း မရှိ၊ ဥပေက္ခာလည်း မပြုနိုင်။

“ကွန်ချာ ... အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“စာဥကို ဝိုင်းကူပေးမလို့ မမ”

“မလိုဘူး သူ့ကို လစာပေးထားတာ၊ သူ့အလုပ် သူလုပ်လိမ့်မယ် ... လာစမ်း”

“မမကလည်း ”

“ဟင်းရွက်တွေ ကိုင်ထားတာ မဟုတ်လား၊ သွား ... လက်ဆေးစမ်း”

ဆိုတာမျိုးတွေ။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်တာနဲ့ ကိုနိုင်ကြီးနဲ့ ကိုပိုင်ကြီးက သံပတ် ပေးထားတဲ့ စက်ရုပ်တွေလို ကွန်ချာဘေးမှာ တာ ဝန်မပျက် ရှိနေကြတာလေ။

“ကွန်ချာ”

“ရှင် မမ”

“နင် သံသာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်”

“အဲဒီလို အဆင့်အတန်း မရှိတဲ့ လူမျိုးတွေနဲ့ မပေါင်းရဘူးလို့ ငါပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ သူငယ်ချင်း ဒီလောက်လိုချင်နေရင် နင်ပေါင်းသင့်တဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုး ငါ့ကိုယ်တိုင် ရှာပေးမယ်”

အဲဒီလို ပြောပြီး မမ ရှာလာပေးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက တကယ်ပေါင်းကြည့်တော့ အလုံးသာ ကြီးပြီး အနှစ်သာရ မရှိတဲ့ ပေါက်စီတွေ။ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးတွေလုပ်ပြီး အထာတွေ အသာတွေနဲ့ နေသူတွေဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တဲ့ ကွန်ချာနဲ့ ကီးမကိုက်။

အခု ဒီဘဝလေးမှာ ကွန်ချာ ပျော်နေပြီဖြစ်တဲ့ အတွက် ကွန်ချာကို ခွင့်လွှတ်ပါ မမရယ်။

*

အခန်း (၂)

“အမေ အမေ”

အမေချင်းထပ်အောင် ခေါ်လာတဲ့ သားကို ခေါ်ခင်မိုးလှိုင်
မျက်လုံးပြူးကာ စီးကြည့်၏။ ပြီးမှ ...

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သားရဲ့ ”

“ဒီမှာ လေ”

နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး မေးဆတ်ပြတဲ့ နောက်ကို အကြည့်ပါ
သွားတော့ မြင်လိုက်ရတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ မိန်းကလေးပြီးပြ
လေသဖြင့် အလိုက်သင့်ပြီးပြကာ တစ်ဆက်တည်း သားမျက်နှာကို
မော့ကြည့်ဖြစ်ပြီး ...

“အမေ့သားက ရည်းစားသနာထားတယ် မကြားဘဲ လုပ်ချလာတော့
ဗြုန်းစားကြီးပါလား”

“အမေကတော့ လုပ်ပြီ”

လက်ရုံး လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီး ပြက္ခဒိန်ဆီသို့
လျှောက်သွားလိုက်ကာ ပြက္ခဒိန်ကို လှန်ကြည့်လေတော့ ...

“ဟဲ့ ... ခုလင်နေ ခုသားမွေး လုပ်တော့မလို့ လား သားရဲ့ ၊ အမေ့မှာ
အင်အားမရှိဘူးနော်”

“အမေ ... ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“သား မင်္ဂလာရက်ရွေးဖို့ ပြက္ခဒိန် ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး လား”

“ မဟုတ်ဘူး အမေရေဒီနေ့ ပြဿဒါးလွတ် မလွတ် ကြည့်တာ၊
အဲဒီမှာ စနေဂြိုဟ်ပါလာ လို့ ”

“ရှင်နော်”

“ဟဲ့သား”

“ဗျာ”

“မင်း မိန်းမခိုးလာတာ မဟုတ်ဘူး လား”

“မဟုတ်က ဟုတ်က အမေရာ”

“ဒါဆို ဒီသမီးလေးက”

“ဒီလိုပါ အန်တီ”

“အေး ... မင်းရှင်းပြလိုက်၊ အပိုစကားတွေ မပါစေနဲ့ နော်”

မျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာ၏။ ကိုယ့်အိမ်ပေါ် ရောက်နေတာ
တောင် မျက်နှာကြော က အောက်ကျို့ခံမည့်ပုံ မပေါ်။ ဘယ်လောက် ရို
က်သတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းလဲ။

“သမီးက အိမ်ကထွက်ပြေးလာတာ အန်တီရဲ့ ”

“ဟင်”

“အဲဒါ”

ကွန်ချာ သူနဲ့ ဝင်တိုက်မိရာကနေ စပြီးဒီအိမ်ရောက်လာတဲ့ အထိ အ
သေးစိတ် ရှင်းပြလိုက် ၏။ ဒါမှ ကံကောင်းရင် သနားတယ်ဆိုပြီး အန်

တိကြီးက ကူညီဖွယ်ရာတောင် ရှိသေးရဲ့ ။ ဟိုလူ ကတော့ စိတ်ပုပ်။

“ဟယ် ... ဒါဆို သမီးက နေရာ စားရာ မရှိဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“အမေ”

“ဟေ”

“သနားစရာတွေ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ထုတ်နုတ်ပြောပြလို့ ကယ် တင်မယ်တော့ မစဉ်းစား နဲ့ နော်၊ ခြေနှစ်ချောင်းလည်း မကယ်နဲ့ ၊ မင်း လှေမျောလည်း မဆယ်နဲ့ တဲ့ ”

“လက်ရုံး”

“ဗျာ”

အမေ့ခေါ်သံက ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ..

“မင်းမှာ နှမ မရှိတိုင်း စကားကို လက်လွှတ်စပယ် မပြောစမ်းနဲ့ ။ မိ န်းကလေး တစ်ယောက် တည်း လမ်းပေါ် လျှောက်သွားနေရင် ဒုက္ခရောက်မယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

“သားသိဖို့ ထက် သူသိခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ”

“ဟဲ့ ... သူ့မှာ လည်း သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ ရှိမှာ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ အိမ်ကထွက်ပြေးလာတာ အကြောင်းရှိလို့ ပါ”

“ပြောပါဦး ... အဲဒီအကြောင်း”

မေးလိုက်တော့ ဒေါ်ခင်မိုးလှိုင်မဟုတ်ဘဲ ပြည့်လက်ရုံးပါ။ ဟုတ်တ

ယ်လေ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း အိမ်ကပြေးလာတာ ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ် ဆိုတာ သူ မသိဘူးလား။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့ တာ ကိုယ်ခံပေါ့။ ခုတော့ သနားပါတယ်ဆိုပြီး ထမင်းရည်တစ်ဇွန်း ကူသောက်ဖို့ ရောက်လာတာမျိုး။

အမေပုံစံက သူမကို အိမ်မှာ လက်ခံထားချင်တာမျိုး။ လူတစ်ယောက်ကို တင်ကျွေးရတဲ့ စရိတ်ဆိုတာ နည်းသလား။ ကိုယ့်သားအမိနှစ်ယောက်တည်းတောင် အနိုင်နိုင်ကိစ္စကို။

“ပြောပြရင် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲထက်တောင် ရှည်ဦးမယ်”

“ဘာ”

“ကဲပါ သမီးရယ် ... တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေရင် အန္တရာယ် များ လှပါတယ်၊ အန်တီတို့ နဲ့ သမီး ပျော်သလောက်နေ ... ဟုတ်ပြီလား”

“အန်တီ တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ သမီးရဲ့ ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“အမေ”

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

ဒေါ်ခင်မိုးလှိုင် သားကိုပဲ ဖိဟောက်ပစ်လိုက်၏။ ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဘယ်လို ဥပေက္ခာပြုရမလဲ။ ပြီးတော့ ဒီကလေးပုံက ညာဟန်မတူဘဲ ဖြူစင်ရိုးသား တယ်ဆိုတာ မျက်လုံးလေးတွေက သက်သေပြနေတာပဲလေ။

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အန်တီက လက်ခံမယ်ဆိုတာကို သူ့ပခုံးနဲ့ ထမ်းထားရတာ ကျလို့ ”

“ငါထမ်းထားရရင် ကိုင်ဆောင်ပစ်တာ ကြာပြီ”

“တော်တော် စိတ်ပုပ်တဲ့ လူ”

“လက်ရုံး”

မိခင်ခေါ်တော့ လက်ရုံးက မျက်ဝန်းတစ်ချက်ပဲ စွေကြည့်သည်။ သူတကယ် စနေဂြိုဟ်ကို ပခုံးနဲ့ ထမ်းလာမိတာပဲ။ ဒီကောင်လေးကို သူဝင်တိုက်မိခဲ့ရသလား။ ပေါ့လျော့မိတဲ့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ပဲ ဒေါသဖြစ်ချင်၏။

ခုတော့ ယာရှင်ကို မျောက်မောင်း၊ အိမ်ရှင်ကို ဧည့်မောင်းချင်တဲ့ ပုံစံနဲ့ မျက်နှာကြောက ကိုယ့်ထက်တောင် ပိုတင်းနေသေးတယ်။ အားကိုးရသွားတာကိုး။

“အဲဒီလိုမှန်းသိရင် ကားပေါ်မှာ ကတည်းက ကန်ချပစ်ခဲ့တယ်”

“ဘာ”

“သူ့ကို ပြောမနေပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဒီအိမ်မှာ အန်တီက အုပ်ထိန်းသူ၊ အန်တီလက်ခံထားရင် သူ ဘာမှ ပြောလို့ မရဘူး၊ သမီး စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ဖက်မှာ ဟုတ်ကဲ့ပြောပြီး လက်ရုံးကို မျက်စောင်းထိုးဖို့ လည်း မမေ့။

“ဒါနဲ့ သမီးနာမည်က”

“ရွှေကွန်ချာ ပါ အန်တီ”

“ရွှေကွန်ချာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နာမည်လေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွယ်”

“ရွှေကွန်ချာမို့လို့ သာပေါ့”

လက်ရုံးစကားကြောင့် ကွန်ချာ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ရွှေကွန်ချာ မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လဲ”

“သံကွန်ချာပင်ကမှ ပြုတ်ပြီး သကြားခပ်သောက်ရင် ဆီးရွှင်ဦးမယ်”

“ကြည့်စမ်း”

“မင်းဘာမှ ပြောမနေနဲ့ တော့ လက်ရုံး၊ မင်းအခန်းကို သမီးလေးအတွက်”

“အမေ”

“ဘာလဲ”

“သားက ဘယ်မှာ အိပ်ရမှာ လဲ”

“ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့မှာ အိပ် ... ဒါပဲ”

“နေပါစေ ... ကိုဖိုးနီနဲ့ ပဲ သွားအိပ်တော့မယ်”

သူ ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ပြောလိုက်တာကို ကွန်ချာ ဂရုမစိုက်နိုင်။ အန်တီ ဘုရားကျောင်းဆောင်လို့ ပြောလိုက်တာကို သတိထားမိသွားပြီး ဘုရားစင်ကို ခေါ်တာလားလို့ ဒွိဟစိတ်ကလေးဖြစ်ကာ ဒါကို ပဲ မေးချင်နေလျက်

...

“အန်တီ”

“ဘာလဲ သမီး”

“ဘုရားကျောင်းဆောင် ဆိုတာ ဘုရားစင်ကို ခေါ်တာလားဟင်”

ဒေါ်ခင်မိုးလှိုင် ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့ ၊ ဘုရားကျောင်းဆောင်လို့ ပဲ အန်တီတို့ က ခေါ်တာလေ၊ သမီးစဉ်းစား ကြည့်ပါလား ဖိနပ်ထားတာကို ဖိနပ်စင်၊ ပန်းကန်ထားတော့ ပန်းကန်စင်၊ စာအုပ်ထားတော့ စာအုပ်စင်လို့ ခေါ်နေကြတာ၊ အဲဒီစင်တွေနဲ့ နှိုင်းပြီး တို့ မြတ်စွာဘုရားစံမြတ်းရာကို ဘုရားစင်လို့ ခေါ်ရမှာ မခေါ်ထိုက်ဘူးထင်လို့ အန်တီတို့ က ဘုရားကျောင်းဆောင်လို့ ခေါ်လိုက်တာလေ။ အဲဒီလို ခေါ်လိုက်တော့ ပိုပြီးယဉ်ကျေးသွားတာပေါ့ သမီးရဲ့ ”

ကွန်ချာ တွေတွေကလေး နားထောင်နေရင်း သဘောပေါက်သွားဟန် ရှိလေ၏။ ဟုတ်တာ ပေါ့ ... မြတ်စွာဘုရားစံမြန်းသည့်နေရာကို ပလ္လင်၊ ဗိမာန် ဒါမှ မဟုတ် သလွန်။ ဒါတွေမဟုတ်ရင် တောင် ဘုရားကျောင်းဆောင်ဆိုတာ ခေါ်ရသူရော ကြားရသူပါ ပိုပြီး ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သလိုပါ။

“ဟုတ်တယ်နော် သမီးလည်း ဒီနေ့ကစပြီး အန်တီခေါ်သလို ခေါ်တော့မယ်”

သမီးမရှိတော့ ကွန်ချာကိုပဲ မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိကာ ပါးပြင်လေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိ၏။

“အန်တီ”

“ဟင်”

“သူ့နာမည်က လက်ရုံးလား”

“ပြည့်လက်ရုံး”

ကွန်ချာ နှာခေါင်းလေးရှုံ့လိုက်ပြီး ...

“လက်ရုံးရည်ကတော့ ပြည့်လားမပြည့်လား မသိဘူး၊ နှလုံးရည်က တော့ ချာတူးလန်ပဲ”

“ဟေ့ မင်း”

“ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မှ မရှိတာ”

“ကိုင်ပေါက်ရင် သေတော့မှာ ပဲ”

“နိုင်လို့ လား”

“အေး ... နိုင်ကြောင်း ခုပြမယ်”

“ဟဲ့ ... သား”

လက်ရုံး ပုဆိုးပြင်ဝတ်လိုက်တာနှင့် ဒေါ်ခင်မိုးလှိုင်က သားကို လက် တစ်ဖက်နှင့် တွန်းပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က ကွန်ချာကို ဖက်၍ ကာကွယ်ထားသည်။

“ပြည့်လက်ရုံး ... မင်းနော်”

“အမေတားလို့ မင်း သက်သာတယ်မှတ်”

တကယ်တော့ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ တူပြိုင်ပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ပါ့မလား။ ဆွဲသူရှိလို့ ရှေ့တိုးပြီး မရှိရင် ဆွဲပါလို့ ပြောတာမျိုးလေ။

အခန်း (၃)

ကွန်ချာအိပ်ရာကထ လာပြီး သွားတိုက်ဆေးဘူးနဲ့ သွားပွတ်တံ ရှာတာ ဘယ်မှာ မှ မတွေ့။ အိမ်မှာ ဆိုလျှင် မနက်အိပ်ရာကထလျှင် မျက်နှာသစ်ဖို့ စာဥက အဆင်သင့် လုပ်ပေးထားတာ။ အရာရာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီး ရွှေဘုံပေါ်စံနေရတဲ့ ဘဝမှာ ကွန်ချာ ဘာကြောင့်မပျော်ခဲ့သလဲဆိုရင် ...။

သွားလေရာ အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့ ။ အပေါင်းအသင်းမရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းလို ဖြစ်နေတဲ့ အပြင် ဘယ်မှ လည်း မသွားရ မလာရ။ ကြာတော့ လှောင်ချိုင့်ထဲက ငှက်လို အထီးကျန်စွာ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် စိတ်ပျက်လာမိ၏။

“ဟေ့”

“ဟင်”

“ဘာရှာနေတာလဲ”

“သွားတိုက်ဆေးရှာနေတာ”

“ရေစည်ပိုင်းဘေးက စောင့်နေ၊ ငါယူလာခဲ့မယ်”

“ပြီးရော”

သူ့ရှေ့ကထွက်လာခဲ့ရင်း ကွန်ချာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့အိမ်မှာ လည်း နေသေးရဲ့ သူ့အပေါ် ဗိုလ်ကျမိတာ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး။ ဒီလူ စိ

တံပုပ်တာကို ကြည့်မရလို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာလေ။ အန်တီက ကိုယ့်ဘက်
ကနေ အမြဲရပ်တည်ပေးနေတော့

သူ့ကို ဘာ ခယစရာ လိုနေမှာ လဲ။ မကျေနပ်ရင် တစ်ကပြန်စရုံပေါ့။
ရပ်ကလေး သနားကမား နဲ့ နှလုံးရည် မပြည့်ဝ စာနာစိတ် ကင်းမဲ့တဲ့ သူ
။

“ရွှေကွန်ချာ”

“ဘာလဲ”

“ထူးပုံကိုက”

“မင်းစိတ်ဓာတ်ကို ကြော်ငြာနေတာ ...ဒီမှာ ရော့”

“ဟင်”

လက်ကိုဆွဲယူပြီး ထည့်ပေးတဲ့ သွားတိုက်ဆေးဆိုတာ -

“မီးသွေးခဲကြီး”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါကြီးကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်တိုက်ရမှာ လဲ၊ သွားတိုက်ဆေး မရှိ
ဘူးလား”

“ရော့”

“အဲဒါက ဘာလဲ”

“ဆားထည့်ထားတဲ့ ဘူး”

“ကျွန်က ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

“အမည်းမကြိုက် အဖြူနဲ့ တိုက်လေ၊ ဒါ မိရိုးဖလာ သွားတိုက်ဆေးပဲ

၊ ဒီအိမ်မှာ ငါ့လစာ လေးနဲ့ တို့ သားအမိတွေ ချွေတာစားသောက်လာတာ၊ အပိုကုန်မယ့် အရာဆို ဘာမှ မဝယ်ထားဘူး”

“ကျွန်မ မတိုက်တတ်ဘူးရှင်”

“သူများ ရှာကျွေးတာ အေးအေးစားချင်ရင် ဖြစ်အောင်တိုက် ဒါပဲ”

“အောင်မာ”

ကွန်ချာ တစ်ခုခုပြောဖို့ ကျောလေးဆန့်ပြီးမှ မပြောဖြစ်လိုက်။ သူများ ရှာကျွေးတာ အေးအေး စားချင်ရင်ဆိုတော့ သူများကြားရင် ကွန်ချာကပဲ သူ့ရဲ့ ဘာလိုလိုကြီး။ သူပြောတာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပေမဲ့ ဘာကြီးမှန်း မသိတာကို သူကတော့ ဂရုစိုက်ပုံ မပေါ်ဘဲ မီးသွေးခဲနှင့် သူသွားကို တိုက်နေ တာ နွားမ မီးသွေးခဲစားနေတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

အင်း ... နိုင်တိုင်း ဗိုလ်ကျလို့ လည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။ တော်ကြာ အန်တီမရှိတဲ့ အချိန် ကွန်ချာကို မောင်းထုတ်နေရင် ဒုက္ခ။ ဒါပေမဲ့ ...

“ရှင် စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ”

“မအားဘူး”

“ဘာ”

“မျက်နှာသစ်နေလို့ မျက်စိမအားဘူးလို့ ပြောတာ”

“တောက်”

ကွန်ချာ လက်ထဲက မီးသွေးခဲနှင့် သူ့ကိုပစ်ပေါက်လိုက်၏။

“ဟာ မင်း”

သူ ကွန်ချာဘက်ကို လှည့်လာတာနှင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆားဘူးထဲကို လက်ညှိုးထိုး ထည့်ကာ ပါးစပ်ထဲ ရောက်တဲ့ အခါမှာ

တော့ -

“အား ... ထို့”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငန့်လိုက်တာ”

“ဆားပဲ ငန့်မှာ ပေါ့”

“အဲဒါ ရှင်ပြောမှ လား”

“ရော့ ရေ”

“ပြီးတာပဲ”

လက်ရုံး ဆတ်ခနဲ ထသွားလေတော့၏။ ပြောပေါက် ဒီလောက်မတည့်တာ ရှေ့ဆက် ရန်ဖြစ် တော့မှာ လေ။ အဲဒီတော့ လူချင်းခွဲတာ အကောင်းဆုံး။

*